

LIBRIS

We know
books

CHLOE WALSH

Keeping
13

Traducere din limba engleză
IRINA FULGER

LITERA

București

CAPITOLUL 1

Noi sau el

Shannon

– Alege, mamă, a zis Joey. El sau noi?

Amorțită până la oase, stăteam pe scaunul șubred de la masa din bucătăria noastră, cu un prosopel lipit de obraz, și-mi țineam respirația din două motive.

Primul, tatăl meu era la mai puțin de un metru și douăzeci de mine și acest fapt îmi făcuse corpul să se deconecteze.

Al doilea, mă durea să respir.

Lăsând prosopul îmbibat de sânge pe masă, m-am răsucit în lateral și am încercat să mă sprijin de speteaza scaunului, doar ca să gem în agonie când un junghi mi-a străbătut corpul.

Îmi simțeam carnea de parcă fusese stropită cu benzină și arsă.

Mă ardea fiecare centimetru de corp, protestând cu urlete de fiecare dată când inspiram prea adânc. Mi-am dat seama că aveam probleme. Ceva era chiar în neregulă cu mine și, cu toate astea, rămâneam exact unde mă aflam, exact unde mă așezase Joey, când n-a mai rămas în mine nici un dram de rezistență.

„Asta nu-i bine.

Asta nu-i bine deloc, Shannon.“

Suspinele fraților mei mai mici, care se înghesuiau în spatele lui Joey, erau aproape mai mult decât puteam să suport.

Dar nu mă puteam uita la ei.

Dacă mă uitam, știam că voi ceda.

Mi-am concentrat atenția în schimb pe Joey, absorbind forță din curajul lui în vreme ce se uita la părinții noștri și le cerea *mai mult*.

În timp ce încerca să ne salveze dintr-o viață din care nici unul dintre noi nu ieșea.

– Joey, dacă te calmezi un moment..., a început mama, dar fratele meu n-a lăsat-o să termine.

Complet furios, Joey a erupt ca un vulcan chiar acolo, în mijlocul bucătăriei noastre degradate.

– Să nu îndrăznești să încerci să te eschivezi! a mârâit, îndreptându-și degetul acuzator spre mama noastră. Măcar o dată în viața ta fă ce trebuie și dă-l afară.

Îi puteam auzi disperarea din voce, ultimele fărâme de speranță în ea stingându-se repede, în timp ce o implora să-l *audă*.

Mama stătea pe podeaua bucătăriei, trecând cu privirea peste fiecare dintre noi, dar fără a face vreun gest să vină spre noi.

Nu, a rămas exact unde se afla.

Lângă *el*.

Știam că-i era frică de el, înțelegeam ce înseamnă să fii îngrozită de bărbatul ăsta din bucătăria noastră, dar *ea* era adultul. Ea trebuia să fie adultul, mama, protectoarea, nu băiatul de optsprezece ani pe ai cărui umeri căzuse acel rol.

– Joey, a șoptit ea, implorându-l cu privirea. N-am putea să...

– El sau noi, a repetat Joey aceeași întrebare din nou și din nou, tonul devenindu-i tot mai rece. El sau noi, mamă?

El sau noi.

Trei cuvinte care ar fi trebuit să însemne mai mult și să aibă mai multă importanță decât orice altă întrebare pe care aș fi auzit-o vreodată. Problema era că în inima mea știam că orice răspuns ne dădea, orice minciună își spunea ei și nouă, rezultatul final ar fi fost același.

Mereu era același.

Cred că în acest moment și frații mei și-au dat seama de asta. Joey cu siguranță știa.

Părea așa de dezamăgit de el însuși în vreme ce stătea în fața mamei noastre, așteptând un răspuns care n-avea să schimbe nimic pentru că acțiunile spuneau mai mult decât cuvintele și mama noastră era o păpușă vie ale cărei sfori le ținea tatăl nostru.

Nu putea să ia o decizie.

Nu fără permisiunea *lui* prealabilă.

Știam că, chiar dacă frații mei mai mici se rugau pentru o rezolvare, acest moment avea să fie dezamăgitor.

Nimic n-avea să se schimbe.

Nimic n-avea să se rezolve.

Trusa de prim ajutor va fi scoasă, sângele va fi șters, lacrimile vor fi șterse, povestea de mușamalizare va fi inventată, tatăl nostru va dispărea o zi sau două și apoi totul va redeveni așa cum fusese mereu.

Promisiuni făcute, promisiuni încălcate – mottoul familiei Lynch.

Eram legați cu toții de casa asta ca un mare stejar de rădăcinile sale. N-aveai cum să scapi. Nu până nu deveneam cu toții majori și plecam.

Prea epuizată să mă mai gândesc la asta, m-am prăbușit pe scaun, absorbind totul și nimic. Era ca o condamnare la închisoare fără nici un drept la eliberare condiționată.

Aplecându-mă înainte, mi-am cuprins coastele și am așteptat să se termine. Adrenalina din mine se disipa rapid, înlocuită de mai multă durere decât puteam să îndur conștientă. Gustul sângelui din gura mea era gros și puternic, mă simțeam amețită și buimacă din cauza lipsei de aer din plămâni. În vârfurile degetelor simțeam ceva între amorțeală și furnicături.

Totul mă durea și nu mai puteam.

Mă săturasem complet de durere și de prostii.

Nu voiam viața asta în care mă născusem.

Nu voiam familia asta.

Nu voiam orașul ăsta sau oamenii din el.

Nu voiam nimic.

– Vreau să știi ceva, a zis apăsător într-un final Joey când ea nu i-a răspuns.

Avea un ton rece ca gheața în timp ce scuipa cuvintele despre care știam că clocotesc în interiorul lui ca o otravă ce trebuia exorcizată din adâncurile inimii lui frânte. Știam pentru că și eu mă simțeam la fel.

– Vreau să știi că acum te urăsc mai mult decât l-am urât vreodată pe el. Corpul îi tremura, cu pumnii strânși pe lângă el. Vreau să știi că nu mai ești mama mea – nu că aș fi avut una vreodată. Și-a încheștat maxilarul, luptându-se să nu emită suferința din el. Mândria lui refuza să-l lase să-și arate emoțiile în fața acestor oameni. Din momentul ăsta, ești *moartă* pentru mine. Toate problemele tale? Descurcă-te cu ele. Data viitoare când te bate? Nu voi mai fi acolo să te protejez. Data viitoare când va bea toți banii și nu vei putea hrăni copiii sau nu vei putea reporni curentul electric? Găsește-ți alt prost de la care să iei bani. Data viitoare când îți va face vânt pe scări sau îți va rupe un braț într-o criză alcoolică? O să mă fac că nu văd așa cum ai făcut tu aici, în bucătăria asta. De azi înainte, n-o să mai fiu aici să te protejez așa cum tu n-ai fost acolo să ne protejezi.

M-am înfiorat cu fiecare cuvânt care ieșea de pe buzele lui, simțindu-i suferința în cel mai adânc colț al sufletului meu, pentru că era amestecată cu a mea.

– Nu vorbi așa mamei tale, a mârâit tatăl nostru pe un ton amenințător, în vreme ce se ridica în picioare, un metru optzeci de centimetri înălțime și nouăzeci de kilograme. Ingrat mic...

– Nici măcar să nu te gândești să-mi vorbești, nemernic ce ești, l-a avertizat Joey, privindu-l furios. Poate că avem același sânge, dar asta-i tot ce ne unește. Noi doi am terminat-o, bătrâne. N-ai decât să arzi în iad la cât îmi pasă mie. De fapt, sper sincer să ardeți amândoi.

Am simțit cum o mână mă strânge ușor de umăr, speriiindu-mă, și provocându-mi un geamăt de durere.

– O să fie bine, a șoptit Tadhg, păstrându-și mâna pe umărul meu. Eu sunt aici.

Am închis ochii în timp ce lacrimile îmi alunecau pe obraji.

– Crezi că poți să-mi vorbești așa? Tata și-a șters fața cu dosul palmei și, făcând asta, și-a întins o dâră de sânge pe braț. Trebuie să te calmezi, băiete...

– Îmi spui *mie* băiete? Joey și-a aruncat capul pe spate și a râs fără veselie. Mie? Celui care ți-a crescut copiii mare parte din viața lui? Celui care a strâns după voi, care a preluat responsabilitățile voastre, celui care a făcut treaba în locul a doi părinți inutili de rahat? Joey a ridicat mâinile în aer, revoltat. Poate că am doar optsprezece ani, dar sunt mai bărbat decât vei fi tu *vreodată!*

– Nu întinde coarda, a mârâit tata, cu ochii roșii și trezindu-se cu rapiditate. Te avertizez...

– Sau ce-o să faci? l-a provocat Joey, ridicând nepăsător din umeri. Mă trănțești? Mă lovești? Mă bați? Îți scoți cureaua? Mă lovești peste picioare cu bâta de hurling¹? Îmi spargi o sticlă în cap? Mă terorizezi? A clătinat din cap și a rânjit. Ghici ce? Nu mai sunt un băiețel speriat, bătrâne. Nu sunt un copil fără apărare, nu sunt o adolescentă speriată și nu sunt soția ta bătută. Așa că, orice-mi faci, pot să-ți promit că ți-o întorc înzecit, a adăugat, mijindu-și ochii verzi.

– Ieși afară din casa mea, a șuierat tata pe un ton mortal de încet. Acum, băiete.

– Teddy, oprește-te! s-a jelit mama, grăbindu-se spre el. Nu poți...

– Taci dracului din gură, femeie! a urlat tata, îndreptându-și furia spre mama noastră. Îți sparg fața pentru asta! Mă auzi?

Tresărind, mama s-a uitat la Joey cu o expresie neajutorată.

Joey a rămas nemișcat, ducând evident o luptă interioară, dar nu s-a dus la ea.

– Nu poți să-l dai afară... Cuvintele mamei s-au stins în timp ce se uita cu o teamă pură, nealterată la bărbatul cu care se măritase. Te rog. Lacrimile îi alunecau pe obraji palizi. E băiatul meu...

– A, deci acum sunt băiatul tău? Joey și-a aruncat capul pe spate și a râs. Nu-mi face nici un favor.

¹ Sport de echipă. Se joacă pe iarbă, cu bâte de lemn (numite *hurley*) și mingi ca de baseball. (n.red.)

– Asta-i din cauza ta, fato, s-a răstit afunci tata, întorcându-și privirea furioasă spre mine. Umbli ca o zdreanță prin oraș, provocând necazuri familiei ăsteia! Tu ești problema în...

– Nici măcar să nu îndrăznești, l-a avertizat Joey, ridicând vocea. Ia-ți ochii blestemați de la ea!

– Este adevărul, a mârâit tata, rămânând cu ochii lui căprui pe fața mea. Ești o risipă de spațiu și mereu ai fost. Cu o expresie crudă pe față, a adăugat: I-am zis mamei tale de tine, dar n-a vrut să audă. Dar eu am știut. Chiar și când erai mică, am știut ce soi ești. O stârpitură nenorocită. Nu știu de unde ai venit, a zis, privindu-mă cu furie.

M-am uitat la bărbatul care toată viața m-a terorizat. Stătea în mijlocul bucătăriei, o forță formidabilă de care să ții cont, două brațe puternice la care erau atașați pumni care puteau să provoace mai mult rău corpului meu decât îmi puteam aminti. Dar cuvintele lui, limba lui îmi provocaseră un rău mult mai profund.

– Asta-i o minciună, Teddy! a zis gătuît mama. Shannon, puile, nu-i...

– Nu te-am vrut niciodată, a continuat tata să mă chinuiască cu cuvintele lui. Știai asta? Mama ta te-a lăsat o săptămână la spital, gândindu-se dacă să te dea sau nu până când vinovăția a învins. Dar eu nu m-am răzgândit niciodată. Nici măcar n-am suportat să te văd, darămite să te mai și iubesc.

– Shannon, nu-l asculta! mi-a ordonat Joey, pe un ton plin de emoții acum. Nu-i adevărat. Nenorocitul este dezaxat. Blochează ce zice. Mă auzi, Shan? Blochează-l.

– Nici pe tine nu te-am vrut, a mârâit tata, întorcându-se cu privirea furioasă spre Joey.

– Mă doare sufletul, a răspuns batjocoritor Joey.

– Păi, și noi simțim la fel despre tine, a mârâit Tadhg, cu mâna tremurând pe umărul meu în timp ce se uita la tatăl nostru. Nici unul dintre noi nu te vrea!

– Tadhg! a zis Joey pe un ton coborât, de avertisment, cu ochii luminați de panică. Taci. Mă descurc.

- Nu, n-am să tac, Joe, a murmurat Tadhg, cu mai multă furie decât ar fi trebuit să simtă un băiat de unsprezece ani. El este nenorocita de problemă din familia asta și trebuie să o audă.

- Ia-l din fața mea! a urlat tata, îndreptându-și atenția spre mama, care se situa la o ușoară distanță de amândoi. Acum, Marie! a urlat tata, arătând cu degetul spre ea. Ia-l de aici înainte să-l omor pe nemernicul ăsta mic.

- Mi-ar plăcea să văd că încerci, l-a provocat Joey, mutându-i pe Ollie și Sean, care erau pe lângă el, în spatele lui.

- Nu! Smiorcăindu-se, mama s-a mutat între tatăl nostru și Joey. *Tu* trebuie să pleci.

Tata a făcut un pas spre ea și mama s-a retras automat, ducând mâinile în dreptul feței.

Era întruchiparea nimicniciei.

Nici unul dintre noi n-avea o șansă să lupte cu oamenii ăștia.

Cum pot iubirea și teama să se suprapună într-o inimă de om?

Cum putea să-l iubească ea când îi era atât de frică de el?

- Ce-ai zis? a șuierat el, îndreptându-și furia spre mama noastră. Ce dracu' mi-ai zis?

- Pleacă, a zis mama, tremurând din cap până-n picioare, dând înapoi câțiva pași. S-a terminat, Teddy. Am terminat-o -- între noi s-a terminat. Nu pot... Am nevoie să pleci!

- Ai terminat? a mârâit tata, uitându-se furios la ea. Tu crezi că mă părăsești? A râs cu cruzime. Ești a mea, Marie. Mă auzi? Ești a mea. A mai făcut un pas spre mama. Crezi că poți să mă dai afară? Să mă părăsești?

- Pleacă! a murmurat mama. Vreau să pleci, Teddy! Pleacă din viața noastră!

- Crezi că ai o viață fără mine? Ești *nimic* fără mine, curvo! a urlat tata, cu ochii sălbatici și plini de o nebunie necontrolată. Singurul mod în care mă părăsești este în coșciug, fato! Te omor înainte să te las să mă părăsești. Mă auzi? Dau foc casei cu tine și cu nenorociții tăi în ea înainte să-ți dau drumul.

- Încetează! Din gâtul lui Ollie s-a smuls un mic țipăt în vreme ce se agăța de piciorul lui Joey. Fă-l să înceteze, plângea

el, atârnându-se de fratele nostru de parcă el deținea toate răspunsurile. Te rog.

– Acum ești o fetiță? a întrebat tata, părând dezgustat. Fii bărbat, Ollie, micule ticălos!

– Destul, Teddy! a țipat mama, ținându-se strâns de piept. Ieși afară!

– Asta-i casa mea, a urlat tata. Nu plec nicăieri!

– Nu-i nici o problemă, a zis Joey pe un ton rece înainte de a se întoarce să se uite la frații noștri. Ollie, du-te afară și ia-l pe Sean cu tine. Băgând mâna în buzunarul blugilor, Joey a scos telefonul și i l-a dat lui Ollie. Poftim – ia asta și sun-o pe Aoife, bine? Sun-o și o să vină să ne ia.

– Nu, nu, nu! a început mama să se panicheze. Joey, te rog, nu-i lua de lângă mine.

Încuviințând o dată din cap, Ollie l-a luat pe Sean de mână și au ieșit în grabă din bucătărie, alergând fără ezitare pe lângă brațele deschise ale mamei noastre.

La nouă și trei ani nu aveau încredere în ea. Pentru că știau, chiar și la vârsta lor fragedă, la anii lor, că mama lor inevitabil îi va dezamăgi, fie că voia sau nu.

– I-am zis să plece, i-am zis, Joey. Te rog, te aleg pe tine. Normal, *normal*, normal că te aleg pe tine! Grăbindu-se spre fratele meu, mama a strâns hanoracul lui Joey în mâinile ei fragile și a ridicat ochii la el. Te rog, nu face asta... te rog, Joey. Nu-mi lua copiii.

– La ce le ești bună dacă nu pot fi în siguranță cu tine? a întrebat Joey, fără să se miște. Vocea însă îi tremura în timp ce mama se agăța de el, implorând încă o șansă să ne dezamăgească. Ești o fantomă în casa asta, a zis el apăsător. Ești tapet, mamă. Un șoarece. Nu ești bună pentru noi! a șuierat el, trecându-și mâna prin părul blond.

– Joey, stai, stai! Te rog, nu face asta. S-a lăsat în genunchi, strângând mâinile fratelui meu, și a început să-l implor. Nu-i lua de lângă mine.

– Nu-i pot lăsa aici, a murmurat Joey, respirând greu. Iar tu ai ales.

- Nu înțelegi, a strigat ea, clătînând din cap. Nu vezi.

- Atunci ridică-te, mamă, a zis Joey pe un ton de implorare. Ridică-te și pleacă din casa asta cu mine.

- Nu pot. Clătînând din cap, mama a expirat cu un hohot frânt. O să mă omoare.

- Atunci mori, a fost tot ce i-a răspuns Joey, pe un ton lipsit de emoție.

- Lasă-l să plece, Marie, s-a răstit tata pe un ton plin de malițiozitate. O să se întoarcă cu coada între picioare. Idiotul oricum e inutil. N-o să supraviețuiască o zi pe cont propriu...

- Taci! a strigat mama mai tare decât o auzisem vreodată. Smiorcăindu-se, s-a ridicat în picioare și s-a întors să se uite furioasă la tata. Doar taci! Este numai vina ta. Mi-ai distrus viața. Mi-ai distrus copiii. Ești un nebun...

Un pumn.

Cuvintele mamei noastre s-au metamorfozat într-un plânset tânguitor în vreme ce pumnul tatălui nostru a lovit-o cu toată forța în față. A căzut pe podea ca un sac de cartofi.

- Crezi că poți să-mi vorbești așa? a mârâit tata, privind-o cu furie. Ești cea mai rea dintre toți, curvă nenorocită!

Joey n-a avut nevoie decât de două secunde ca să revină asupra a tot ceea ce tocmai spusese, pentru că a întins mâinile, împingându-l agresiv pe tata de lângă ea.

- Ia-ți mâinile de pe mama mea! L-a împins iarăși cu forță. N-o atinge! Lăsându-se pe vine, Joey a încercat să o ridice pe mama în picioare. Mamă, te rog... Vocea i s-a tăiat când a îngenucheat pe podea și i-a dat părul la o parte de pe față. *Pleacă de lângă el.* I-a cuprins chipul cu mâinile însângerate. O să găsim o soluție, bine? O s-o rezolvăm, dar nu putem rămâne aici. O să am grijă de tine...

- Cine dracu' te crezi? a urlat amenințător tata, plonjând spre Joey. Crezi că le știi pe toate, băiete? Te crezi mai bun decât mine? Prinzându-l de ceafă cu mâna imensă, l-a forțat să stea în genunchi. Crezi că poți să o iei de lângă mine? Nu pleacă nicăieri! Tata a apăsat mai puternic, împingându-l pe Joey cu fruntea pe gresia de pe podea. Ți-am zis că te educ, nemernic mic

și nerecunoscător. Și-a pus genunchiul pe partea de jos a spatelui lui Joey, făcându-l neputincios. Te crezi bărbat acum, băiete? Arată-i mamei tale ce fel de bărbat ești, plângând în genunchi ca o mică târfă.

– Încetează! a strigat mama, trăgându-l pe tata de umeri. Dă-te jos de pe el, Teddy.

– Sunt mai bărbat decât tine, a șuierat Joey, cu vocea înfundată din cauza forței de care avea nevoie ca să reziste cu greutatea tatălui nostru deasupra lui.

– O, așa crezi? Tata l-a prins de păr pe Joey, a tras și apoi l-a lovit cu fața de pardoseală. Ești un rahat, băiete.

Scuipând o gură de sânge, Joey a pus din nou mâinile pe pardoseală și și-a ridicat corpul, încercând cu disperare și nereușind să se elibereze din strânsoarea tatei, în vreme ce acesta continua să-l lovească cu fața de gresie. Sunetul scrâșnit de os mi-a umplut urechile și stomacul meu s-a agitat, dar Joey refuza să cedeze.

– Asta-i tot ce poți?

Și-a arătat dinții, sângele lucind peste alb, în timp ce mârâia și se lupta sălbatic împotriva strânsorii tatei.

– Îți pierzi îndemânarea, bătrâne!

– Dă-te jos de pe el! continua mama să strige în vreme ce-l trăgea pe tata de umeri. Teddy, o să-l omori!

– Foarte bine! a urlat tata, aruncând un braț în spate și dărâ-mând-o iarăși pe mama. Și urmezi tu, târfă trădătoare!

Tremurând violent, m-am mișcat să fac ceva, dar *nu puteam*.

Nu-mi puteam mișca membrele.

Nu aveam forță în mine să mă ridic.

Anii de maltratare, amestecați cu bătaia pe care tocmai o promisem, mă aduseseră în punctul în care, la șaisprezece ani, nu puteam să mă ridic pe propriile picioare.

Am rămas în scaunul în care mă așezase Joey, cu sângele curgându-mi în voie pe față și cu inima bătându-mi tot mai slab în piept.

Mi-am dat seama că muream. Ori corpul meu intrase în stare de șoc. Oricum ar fi fost, ceva era foarte în neregulă cu mine și nu puteam să ajut singura persoană care mereu mă ajutase.

Capul mi se învârtea îngrozitor și mă uitam cu ochii încețoșați la Joey, care reușise să se întoarcă pe o parte, doar ca amândoi să ajungă să se lupte pe podea.

Inima mi s-a făcut cât un purice când tata a ajuns iarăși deasupra. Cu mâna în jurul gâtului lui Joey, a strâns pumnul și a început să-l lovească în mod repetat în față. Joey se cabra sălbatic sub el, încercând cu disperare să scape de sub el, dar era inutil. Tatăl nostru avea cu douăzeci de kilograme mai mult decât el.

„O să moară, salvează-l“, urla focul din inima mea.

Am încercat.

După ce am scăpat de panică, am încercat să ajung la Joey, dar nu mă puteam mișca.

Mă simțeam paralizată.

– Ajut-o, l-am auzit pe Joey spunând gătuț, tușind și împroșcând. Ajut-o, la dracu’!

„Pe cine să ajute?“

„Pe cine să ajute, Joe?“

La câteva secunde o dată nu mai vedeam nimic și știam că asta însemna că aveam momente în care eram inconștientă. Știam și că asta era un semn rău, o alertă că mă rănisese mai rău ca înainte.

„Mult mai rău.“

L-am văzut cu coada ochiului pe Tadhg îndreptându-se spre dulap. A deschis un sertar, a scos un cuțit și, fără ezitare, a plonjat.

„Fă-o“, am implorat în gând cerul de deasupra să-i ofere fratelui meu curajul să o facă.

– Dă-te jos de pe fratele meu! a urlat Tadhg, ținând vârful cuțitului la gâtul tatălui nostru, cu mâna fermă ca o piatră, cu ochii pe el.

– Tadhg, lasă jos cuțitul, a strigat mama, avansând lent spre el. Te rog, puiule.

– Du-te dracului, a răspuns Tadhg, fără să-și ia ochii de pe tatăl nostru. Dă-te jos de pe fratele meu.

„Fă-o, Tadhg, fă-l să se oprească pentru totdeauna“, l-am rugat în gând.